

▼
TRÍ
▼
VYMAHAČI

Ivan Galabmica

Ivan Galambica

TŘI VYMAHAČI

Inspirováno skutečnými událostmi.

Veškerá jména osob jsou změněna. Každá z postav vystupujících v příběhu má reálný základ. Příběh je inspirován skutečnými událostmi a vychází z reality. Přesto mohou být některé části děje pozměněné či upravené.

Prolog

Když vás propustí z kriminálu, můžete mít různé pocity. Tedy, já vlastně nevím, jak to mají ostatní. Nemám ambice být odborníkem na pocity. Ty nedovedu a ani nechci odhadovat. Upřímně řečeno, ani mě to nezajímá. Cizí lidi jsou mi ukradení. Ale přesně vím, jak mi bylo při propuštění ze dveří příbramské věznice. Moje pocity byly smíšené.

Od radosti a štěstí až po obavu a očekávání, kdy vás pustí z lochu. Těch emocí bylo mnoho. Jedna však jasně a výrazně převažovala. Ta emoce se objevila okamžitě po odsouzení a zvětšila se po nástupu trestu. Odseděl jsem si jeden rok. Každým dnem se ta emoce a nálada měnila v přesvědčení.

To přesvědčení je POMSTA.

Od prvního dne zatčení mě každým vykonaným soudním úkonem, každým dopisem od úřadů, každou nocí strávenou v kriminále provázela myšlenka na pomstu. Každým okamžikem, který mi tento stát sebral a konzumoval jej, i chvílemi, kdy žvýkal můj život a nakonec ho vyplivl na podlahu. Ta emoce ve mně vzklíčila jako semínko nenávisti. Rostla ve mně jako stromek apatie, aby se změnila ve strom pohrdání. V okamžiku propuštění to byl

pěkně rozkošatělý a mohutný strom odporu, touhy po odplatě a pomstě. Strom jediného smyslu mého žití.

Mé jméno je Aleš Jirásek, je mi 31 let a právě mám za sebou 12 měsíců za alimenty, což v právní terminologii znamená zanedbání povinné výživy. Sedmý leden je dnem mého propuštění a mé pomsty. Chci se pomstít tomuto státu za ztrátu jednoho roku za mřížemi. Myslím, že to od něho nebylo spravedlivé a fér.

Ne, nejsem žádný kladeč bomb nebo politický atentátník. Mým nástrojem je můj mozek. Mou předností je chytrost. Mám plán do puntíku promyšlený.

Ve vězení je dost času na přemýšlení. Ideální místo, kde se mísí osudy lidí a čas se zpomaluje. Nechtěně procházím drsnou životní školou s jediným cílem:

„Štěstí přeje připraveným.“

Okradu tento stát o peníze. Vezmu je a odjedu pryč. Stát mi peníze dluží. Sebral mi jeden rok mého života. Mám svoji hrdost a tento stát mi ji pošlapal.

Přijímám výzvu k boji.

Kapitola 1

Mým spoluvězněm byl Rom, nějaký Jirka Gajdoš. Říkalo se mu Gajdi. Nebyl vůbec hloupý. Seděl za podvody. Měl venku člověka. Velkého pána, který se vyzná. Jezdí v bílém BMW a nosí drahé obleky. Ing. Tomáš Harbych. Frajer, co dělá podvody na DPH, likvidacích firem a tak podobně. Samé chytré věci. Vždy to napíše na někoho jiného. On je z obliga, jiný si to odsedí. Právě Gajdi za něj seděl. Harbych nebyl lakomý, posílal mu do vězení po kurýrovi peníze.

Nevím proč, ale Gajdi si mě dost oblíbil. Všechno mi povyprávěl. Vznikl plán, že až vyjdeme ven, tak za Harbychem zajdeme a zkusíme společně něco vymyslet. Něco, z čeho by se daly udělat peníze.

Podvod na DPH. Obereme tento stát, a ještě si přijdeme na své. S Gajdim jsem to probíral stále dokola. Bylo to jako vyřezávání ze dřeva. Jako když z kusu dřeva děláte třeba Krakonoše. Začnete nahrubo, ale pak pilujete a doděláváte každý detail.

Jenže Gajdi to podělal. Šlehnul si dávku pervitinu o dost větší, než snesl. Prostě vězení nepřežil. Ale za ty čtyři měsíce mi stihl říci skutečně mnoho. Takže po smrti Gajdiho jsem na vše zůstal sám. Gajdi mi velice chyběl.

Ing. Harbych, zmíněný elegán a podvodník velkého stylu, hraje v mém plánu roli. Důležitou, ale nikoliv zásadní.

Důvod, proč jsem se rozhodl, že zkusím Ing. Harbycha zapojit do svého plánu, byl také ten, že kdyby se celá věc nějak zkomplikovala či nevyšla, padne trošku toho hovínka i na tohoto podvodníka. Ne, že bych počítal s tím, že něco nevyjde. Ale co kdyby? Pak je výhodou mít vedle sebe pana inženýra, který se tváří jako svatý obrázek, jezdí si v limuzíně a tráví ročně pět dovolených v Karibiku. Přitom je to obyčejný sráč.

Zapojit Harbycha bylo nejen moudré, ale současně i výhodné. Ale jak říkám, kdyby to nevzal a poslal mě do háje, měl jsem variantu B.

Od samého počátku bylo jasné, že sám to nezvládnou. Potřebuji k sobě nějakého partáka. Nikdy nikdo nic sám nezvládne. V kolektivu je síla a podpora. To jsem věděl. Gajdi byl mrtvý a já hledal náhradní řešení.

A bylo jasné, že pokud do „toho“ se mnou někdo půjde, musí to být člověk, na jehož spolehlivost a současně tak na loajalitu se dá vsadit. Kolik plánů již krachlo na lidském faktoru? O sebe nemám obavy. Já byl dobrý. Spolehlivý, a navíc si neskromně myslím, že jsem skutečně i chytrý. Ale co ti ostatní?

V duchu mám několik jmen.

Připadám si jako v tom známém westernu „Sedm statečných“. V originále se to myslím jmenuje, otrocky přeloženo, Sedm vznešených, či Sedm báječných. Jenže v tomto filmu ti hlavní dva hrdinové chodili a počítali, kolik jich vlastně je. Já byl však jeden.

Ukazováček směrem k nebi – jako číslo jedna. To jsem byl já. Ale nikoliv statečný či báječný, pouze vymahač. Jeden vymahač. Vymohu si to, co mi stát sebral.

Někde jsem četl citát. Psalo se tam: *Život je jako hra, kterou nelze vyhrát. Nesmíš ji ovšem ani prohrát. A co nejhorší, nesmíš ani přestat hrát!*

To se mi děsně líbilo. A tak se mi zdá, že to přesně sedí i na tento stát. On je jako ten soupeř, kterého většinou nelze porazit. Ale nesmíš přestat bojovat!

Čas pomsty nadešel.

Přišel den, kdy mě z věznice dovezli na autobusovou zastávku v Příbrami. Dál to již bylo na mně. Pozoroval jsem odjíždějící světla vězeňského mikrobuse.

Jízdní řád mi sdělil, že autobus směr Praha mi jede za dvacet minut. Sedím na lavičce a vnímám mráz.

Byl jsem pánem svého času.

Když autobus přijel, koupil jsem si lístek směr Praha a usadil se u okna. Nakonec vystupuji již v Mníšku pod Brdy.

Ani nevím proč vlastně. Možná proto, že do Prahy se mi najednou nechce.

Mníšek je krásné město. Zamířím do první samoobsluhy.

Když jste ve vězení, chybí vám, kromě svobody, dvě základní věci. Ženská a alkohol. To druhé se dá v samoobsluze nakoupit. Po prvních hlubokých doušcích alkoholu se rozhoduji též vyřešit tu první věc, co mi ve vězení chyběla.

Z budky na náměstí volám Valkýře. Jej číslo znám z paměti.

Valkýra byla děvka. Prostitutka na privátu. V Praze na Proseku. Pocházela z Jeseníku, což je malé město někde, Bůh ví kde. V Praze kouřila a souložila za peníze. Zním ji dlouho. Byla to moje, řekněme, kamarádka. Vlastně ano. Byla to moje kamarádka. Několikrát jsme si to rozdali, ale taky jsme spolu byli v kině, a jednou dokonce na procházce kolem přehrady!

Volám jí také proto, že ona je na mém seznamu vymahačů jako dvojka. Ale to zatím neví. Na seznamu jsme dva. Já a ona.

Valkýra mi na našich občasných procházkách povídala o tom, že neměla lehký život. Mezi námi, která děvka má lehký život?

Valkýra před několika lety otěhotněla, dítě jí po porodu sebrali a dali někam do děcáku. Nějak na ni vlítla sociálka. Já ji ani neposlouchal, co říká. Nutno ovšem říci, že souložila docela dobře.

Telefon vyzvání, Valkýra to zvedá. Takže klienta v ten okamžik nemá.

„Ahoj Valkýro...“ říkám.

„Haló, kdo volá?“ ozvalo se.

„...tady Aleš. Aleš Jirásek...“

„No nekecej, tebe už pustili?“

Valkýra měla určitě radost. Pokud to hrála, byla skvělá herečka. Ale myslím, že to nehrála. Domluvili jsme se, že se za ní zastavím. Na pokec a na šuk. Dnes ovšem nemohla. Takže až zítra. Zítra odpoledne. Ve dvě. Paráda! Zítra si zašukám. A dá-li Bůh, získám i dalšího člena týmu.

Valkýra se ve skutečnosti jmenovala Petra. Petra Suchá. To slovo Valkýra bylo samozřejmě přezdívka. Měla ráda Hitlera, nebo co, to nevím přesně. Prostě byla fascinována nacismem. Mluvila o tom, neposlouchal jsem ji. Vím jen, že na zádech měla vytetovaný hákový kříž. Přes půlku lopatky. A když jednou někde četla nějakou knížku, kde slovo Valkýra bylo v souvislosti s Hitlerem a nacisty, jí se to slovo tak líbilo, že si jej zvolila jako přezdívku. Již dávno. Nikdo už jí neříkal Petro. Každý jen Valkýro. Prostě Valkýra byla Valkýra a hotovo. Tak se to bralo.

Stojím před telefonní budkou v Mníšku. Nemám co dělat. Je mi zima. Drobně sněží, vydávám se pěšky do Prahy. Kolik to může být kilometrů? Maximálně dvacet, více ne. To bych ušel za čtyři hodky. Ale já měl času mnohem víc. Vždyť s Valkýrou jsem měl sraz až zítra.

Jdu pomalu, co noha nohu mine. Dívám se kolem sebe a přemýšlím. Kde přespím? Hotel či pension? Nač utrácet peníze, když všude kolem je tolik opuštěných chat? Mám sice u sebe skoro dva tisíce, ale jak říkám, utrácí jen hýřil.

V Čisovicích, což je vesnice, která mi přišla „pod nohy“ cestou do Prahy, zajdu do chatové kolonie na okraji.

V úterý je chatová kolonka zcela prázdná. Kdo by v lednu, a navíc téměř uprostřed pracovního týdne, jezdil do chatky? Lidé přece musí pracovat.

Přelezu plot u jedné chatičky, která se mi zdála být obyvatelná a také dobyvatelná.

Vykopnu dveře, žádná hodinářská práce s odemykáním zámku. To neumím a asi bych to ani nesvedl. Nebudu se párat se zámkem, když dveře jsou v podstatě papírové. Jeden silnější kop do oblasti zámku stačí.

Vlezu dovnitř a rozhlédnu se. Hezky zařízená chatička na dnešní noc. Mám dobrý vkus.

Chatka stála bokem, vlastně až na konci kolonie, nikde nikdo nebyl, ale i kdyby kdokoliv do nějaké jiné chatičky třeba na začátku této kolonie přijel, ani si nevšimne, že jsem tady. A i kdyby si všimnul, tak co? Nějak bych to vyřešil. Lidi jsou mi ukradení. Nejsem žádný srab a prát se umím, i když nutno říci, že konflikty nevyhledávám.

Uvnitř bylo vzorně uklizeno a hezky vše naaranžováno. Kdepak, tady určitě žije ženská. To je vidět. Kamna v rohu lákala k zatopení. Vedle nich byly noviny. A sirky. Zmuchlám noviny, dávám je do kamen. Potřebuji třísky na zátop. Venku je dřevo. Jdu pro něj. Uklouzly mi nohy, málem padám na zem, a na poslední chvíli se chytám stěny. Hrome! Ještě se zmrzačím. Tady v Čisovicích.

Země byla namrzlá a já měl boty tak na jaro. Kdepak, musím dávat pozor! Kdo by mi tady pomohl, kdybych se zranil?

Nacházím sekeru a tím pádem mám i třísky. Obojí беру dovnitř. Za chvilku praská oheň v kamnech. Chtělo to dřevo na přiložení. Věděl jsem, že ven již nepůjdu. Zase bych uklouzl. Proto mám s sebou tu sekeru. Myslím totiž dopředu.

V chatě je přece dřevěný stůl. Tak ho rozštípám a postupně přikládám. Hoří hezky. Když dohoří a není již čím přikládat, pálím

fotoalbum, které taky hoří pěkně. Potom přichází na řadu skříň. Ani ji celou nespálím.

Nacházím kompoty, lahev slivovice a tři porno časopisy schované pod prádlem. Tady žije nejen ženská, ale i chlap, nebo puberták.

Pustím televizi, oheň krásně hřeje, je mi teplo, slivovice chutnala. Ležím na gauči, jím, masturbuji, naprostá pohoda a klídek.

Jediný problém byl se záchodem. Měli jej situovaný tak, že z něj nebylo vidět na televizi. Chodím tedy močit do rohu vedlejší místnosti, což je něco jako kuchyně. Dávali Piráty z Karibiku. Pod vlivem slivovice močím do sporáku a také do trouby.

Po roce konečně nádherný večer. Vyspím se, ráno se jim vykadím doprostřed obýváku, to na rozloučenou, a vyrážím za Valkýrou směr Praha.

Šťěstí mi snad přálo tou nejkrásnější mincí. Na kraji chatové osady bylo stavení. Nějaká babka tam vyjela s autem, nechala jej nastartované, klíčky v zapalování, dveře u řidiče dokořán a šla zavřít vrata. Kráva.

Auto tam stálo a motor si pobrukoval.

No to snad není ani možné?! Taková výzva osudu!

Skáču do fabie a zařazuji jedničku. Kola zahrabala, babka venku zamrkala, protěza jí sklapla a já si to pádíl cestou necestou tlumiče netlumiče pryč z osady v Čisovicích. Až mi od kol odlétá bahno. Jedu jako pán.

Naladím rádio, volume doprava, na maximum, jedu na plný knedlík, hurá dopředu. Z Čisovic přes další vesnice na dálnici a směr Praha. Zanedlouho vidím paneláky barrandovského sídliště před sebou.

V Chuchli, naproti závozišti, odstavuji auto a pokračuji pěšky. Obezřetnosti není nikdy dost. Klíčky spořádaně nechám v zapalování a auto nastartované. Třeba se jej ještě někdo ujme. Kdo ví?

Přejdu Barrandovský most a dostanu se do Modřan. Tam sedám na autobus a jedu za Valkýrou na Prosek.

Revizor v autobuse mě nezaskočí. Ukáží mu lístek, on poděkuje a odejde. Jet bez lístku mi nepřijde nijak blbé, ale mohlo by to zkazít můj plán. Ano, i to je součást mého plánu. Nenechat se nachytat.

Připadám si jako fotbalista, který má natrénováno. Zápas začíná. Mám přesnou taktiku a tu dodržím. Že v průběhu zápasu učiním tu a tam nějakou improvizaci, je jen bonus.

Ukradené auto dneska byl jen bonus. Ale nejsem zloděj aut ani vykradač chat. Mám cíl, že si vymohu, co mi patří.

Proto si koupím jízdenku, když lezu do autobusu, kde mě může kontrolovat revizor. Proto jsem nejel tím autem do Prahy, ale odstavil jej na okraji. Ano, mohl bych s ním třeba dva tři dny jezdit. Stejně by mě chytli, a to není můj plán.

Na Proseku jsem s předstihem. Chodím po sídlišti. V obchodním centru zajdu do květinářství. Nechám si ukázat kytici, co je až vzadu, nejdál ode mne. Prodavačka se otočí, já opatrně nohou odsouvám

nejbližší na zemi stojící vázu tak, aby byla za hranou výlohy, až na chodbě nákupního centra. Aby ji prodavačka neviděla.

Kytku si nakonec nekoupím. Odcházím a z vázy si беру tu ukradenou. Starý trik. Bože, že na to lidé pořád skáčou? Blbci.

Jdu za Valkýrou s kytkou. Vypadám jako študák. Zvoním na zvonek.

Valkýra otevírá. Dávám jí kytku. Směje se.

„Jé kytka, to zase budu muset roztáhnout nohy?“

„Cože, ty nemáš žádnou vázu?“ ptám se.

Máme sex snad minutu od toho, co jsme se uviděli.

Cítím, že mě ráda vidí. To se pozná. Je přece štětka, obyčejná kurva, máme sex a ona se vůbec nezeptala na peníze. Milujeme se, no spíše sexujeme, asi hodinu. Já byl vyhládlý po sexu jako vězeň. Tedy vlastně, co to říkám, já byl vězeň.

„Budeš muset jít. Za půl hodiny přijde klient. Musím to tady vyvětrat,“ omluvně ještě dodává.

„Jo jo, už jdu.“

Vzdychám a oblékám se. Povídáme si o různých povrchních věcech. Ona říká o své dceři, o tom, jak jdou špatně kšefty, jak ji jeden klient okradl, pořád povídá. Já jen poslouchám a ona se pak z ničeho nic zeptá:

„A co budeš teď dělat? Vždycky jsi byl chytrý a měl jsi na všechno plán. Zním jen málo tak chytrých kluků, jako jsi ty. Budeš zase jezdit s taxíkem?“

Nadechnu se, přemyslím. Uvědomuji si, že Valkýra mi strašně moc nahrává k tomu, abych ji zasvětil do svého plánu. Ale zatím budu dělat tajemného. Víím, že Valkýra je možná jediný člověk, kterému v dnešním světě mohu věřit. Vlastně ještě kromě Oksany. Ta je trojkou na mém seznamu vymahačů. A to by mohlo stačit. Tři jsou až dost.

Ale zase na druhou stranu, když budu dělat dlouho tajemného, tak stejně jednou půjdu s pravdou ven. Akorát teď svojí tajemností ztratím drahocenný čas. Takže povídám: „Půjdu pryč z téhle země. Udělám jednu akci, vydělám peníze a zmizím...“

„Kam?“ ptá se s plamenem zájmu v očích.

„Co já víím? Karibik, Srí Lanka, Thajsko. Uvidím,“ odpovídám popravdě.

„Vrátíš se?“

„Nikdy!“

Ona mlčí, zasníla se a pak z ničeho nic prosí: „Vezmi mě s sebou. Už toho tady mám po krk. Uneseme moji dceru z děcáku a pojedeme spolu pryč.“ Dívá se na mě tak úpěnlivě a prosebně, že to až zaráží. Tak se jí zeptám:

„Valkýro, chceš jít pryč?“

„A kdo by nechtěl? Z tohoto pekla tady. Vezmu holku a jdu!“

„Valkýro, mám takový plán. Jsou dvě možnosti.“ Přemyslím, odkud začít, pak se nadechnu a říkám: „Víš, když vydělám dost, vezmu tě s sebou. To je první možnost. Prostě, pokud mi zůstane dost, vezmu tě. Ale taky je tu možnost druhá...“

„Jaká?“ ptá se okamžitě.

„Že se do toho aktivně zapojíš. Pomůžeš mi? Nebudeš jen čekat, zda mi to vyjde, ale půjdeš do toho se mnou?“ říkám po chvíli a ona hned reaguje:

„Pomůžu ti, abychom měli oba dost. Řekni mi, o co jde? Vezmi mě do party. Dva je víc než jeden! Hlavně mě odvez pryč odsud! Mě a holku!“ Je vidět, že je okamžitě v obraze. Ví, že to bude nějaká levota. Není hloupá. A ještě dodává: „Ty jsi byl vždycky chytrý. Vždyť jsi dokonce dělal v bance. Vezmi mě pryč! Prosim, já už tady dál nemůžu. Takhle ne...“ V očích se jí zaleskly slzy.

Valkýra byla nešťastná. A já vlastně taky. O té bance měla pravdu, ale jen částečnou. Pracoval jsem tam, ale jen devět dní, než mě vyhodili. No nic. Iluze jí brát nebudu, protože bez ohledu na to, jak dlouho jsem v bance dělal, tak Valkýra měla teď v jedné věci pravdu. To o mé chytrosti. Vlastně má pravdu.

„Ještě o tom popovídáme. Počítám s tebou.“

Pak jenom důležitě dodám: „Vymůžeme si na tomto státě, co nám dluží. Staneme se dvěma vymahači svých práv. Nebo ty snad nemáš pocit, že ti tenhle stát něco dluží?“ ptám se.

Odpoví mi: „No to si piš, že mi dluží! Sebrali mi holku. Musím se prodávat jako nějaká Ukrajinka. Ano, dluží mi. A strašně moc!“

„Ještě to probereme.“

Vím, že ona do toho půjde.

Vycházím ven z domu. Drobně sněží. Na prstech pravé ruky zvedám ukazováček a prostředníček. Už jsme dva. Já a Valkýra.

Jdu se nahlásit na PMS, což je Probační a mediační služba. Orgán státní správy.

Byla to moje povinnost, ale také součást mého plánu.

Na PMS bylo v čekárně asi pět lidí. Seděl jsem tam, než na mě přišla řada. Unavený mladíček, co měl na vizitce titul Bc., se hrabal v papírech. Nejprve hledal v hromadě spisů, pak v počítači. Nemohl najít moji složku. Na stole měl hrnek s vystydlým čajem a v šuplíku měl nakousanou sušenku. Nakonec byl ovšem mladík úspěšný a našel, co hledal. Začel se do papírů.

„Máte kde bydlet?“ zeptal se unaveně.

„Nemám. To je jeden z důvodů, proč jsem nežádal o předčasné propuštění.“ Byla to lež jako věž. O předčasné propuštění se u takto krátkých trestů nežádá. Protože nežli se vše vyřídí, je stejně konec trestu. A bydlení si mohu teoreticky najít sám. Ale raději nechám stát, ať se stará.

„Máme tady ubytovnu. Tady je adresa, ale zaplatit si ji musíte ze svého sám.“

Udiveně se ptám:

„Sám? Ale já nemám potřebné finance pro začátek,“ ukazují prázdné dlaně. Současně si uvědomuji, že v peněžence mě hřeje asi 7000 korun. Kus mi dali ve vězení a kus mám po návštěvě té chatky v Čisovicích.

„No jo, tak mohli bychom vám prvních 14 dní uhradit. Pak musíte na obecní úřad pro dávky, nebo pracovat.“

„To bych strašně moc chtěl, ale už ve vězení jsem si hledal práci. Ale to víte, teď je všude nezaměstnanost. Jediným řešením pro mě je podnikat. Pomůžete mi?“

Ten klučina věděl o podnikání naprosté prd. Byl to zaměstnanec, měl svůj plat a podnikání u něj začínalo a končilo u pouček, které se dozvěděl na škole. V životě by nedokázal podnikat nebo se nějak starat sám o sebe. Zkrachoval by do týdne, tím jsem si byl jistý. O životě věděl houby.

„No, to je těžké. A co byste si představoval?“

Vím přesně, co odpovím. Je to součást mého plánu.

„Co takhle rekvalifikace? Třeba masér,“ odpovídám a on se ujišťuje, zda slyší dobře:

„Masér?“

Pokyvují hlavou a dodávám: „Ano, láká mě masírovat lidi. Práce s nimi, povídat si s nimi a taky,“ mírně se nakláním k němu a šeptám, „pomáhat jim!“

„Aha. No ale to tady nevyřešíme. To řeší úřad práce v místě bydliště. Dám vám pro ně doporučení PMS,“ řekl po chvilce hledání. Udělal přesně to, co v této chvíli potřebuji. Nic víc není v první fázi nutné.

Kapitola 2

„Pan inženýr Harbych nemá čas. Má jednání. Co potřebujete?“ snaží se mě odbýt sekretářka, když další den navštěvuji Harbycha. Vypadá docela pěkně, ale pohled má takový utrápený a ztrhaný. Asi ji zde moc dobře neplatí. Je jí tak pětatřicet, možná čtyřicet let. Postavu měla jistě před lety exkluzivní. Ale teď už nic moc. Přece jen se na jejím vzhledu přibývající roky podepsaly.

Sedí za svým kancelářským stolem jako strážce vchodu do podsvětí a nechce mě za Harbychem pustit. Prostě je to kráva.

„Řekněte prosím, že mě posílá pan Gajdoš. On pan Harbych už bude vědět. Jinak že rád počkám.“ Na důkaz, že svá slova myslím vážně, sedám do mohutné sedací soupravy.

Sekretářka obrací oči v sloup, ale nakonec jde vyřídit můj vzkaz. Zpět přichází za okamžik: „Pan Harbych si na vás udělá čas, ale jen několik minut. Prosím tudy!“ ukazuje ke dveřím do kanceláře. Pak se úslužně zeptá: „Mohu vám nabídnout kávu nebo něco podobného?“

Tuto větu říkala desetkrát denně. Je to podobné, jako když zavoláte na nějakou zákaznickou linku a tam se zeptají: „Jak vám mohu pomoci?“ Ale vy víte, že ve skutečnosti je otravujete, vůbec vám pomoci nechtějí, a když jim řeknete: „Vylízejte si vzájemně

zadnice!“ tak odpoví: „Bohužel, to nemůžeme. A jak vám ještě mohu pomoci?“ Tenhle falešný svět mi hrozně moc vadí.

Teď ovšem vcházím do dveří k Harbychovi. Sekretářka na mě kouká s otazníkem v očích: „Dáte si tedy čaj nebo kávu?“

„Ano, prosím, dal bych si kávu,“ odpovídám na otázku a vcházím do Harbychovy kanceláře. Otáčím se a té sekretářce ještě říkám: „Mohu vás o něco poprosit? Mohu k té kávě něco říci?“ zvedám ruce, spínám je a teatrálně prosím.

„Jistě. Pověďte!“ řekla sekretářka úslužně. Mírně se naklonila dopředu, aby zdůraznila, jak mne poslouchá.

Já dodávám s maximální slušností a úslužností, jako by to bylo ovšem zcela samozřejmé, neboť takto kávu já totiž piji: „Doneste mi ji prosím zcela nahá. Jestli by to šlo? Děkuji vám!“

A vykračuji směrem k Harbychovi. Sekretářce již nevěnuji jediný pohled, ta se zmůže jen na nechápavé: „Prosím?“

Harbych sedí za stolem a vše sleduje. Pozoruje zkoprnělou sekretářku, která neví, co říci či jak se zachovat, a náhle se rozesměje: „Myslím, že sluch máte dobrý, tak přineste pánovi kávu!“

Já již věnuji veškerou pozornost jen Harbychovi. Napřahuji ruku směrem k němu a představuji se: „Dobrý den. Aleš Jirásek.“ On mi srdečně třese rukou.

Někde jsem četl, že na začátek důležitého jednání je nutno udělat nějakou bombu. Něco, co prolomí ledy. Zbourá bariéry a protistranu rozesměje.

Jedna z úspěšných manažerek v nějakém rozhovoru vyprávěla, že přišla na jednání, kde na ni čekalo asi deset našťvaných chlapů. Přišla

pozdě, jelikož se protáhlo její předchozí jednání. Ona, manažerka ve firmě, kde pod sebou měla 500 lidí, potřebovala dojednat smlouvu s druhou firmou. Ti manažeři ovšem nyní byli naštvaní, protože čekali 15 minut a již chtěli odejít. Jejich čas je drahý a jejich ego velké.

Ona vešla do místnosti a s ledovým klidem prohlásila:

„Promiňte, omlouvám se, že jdu pozdě. Masturbovala jsem a nešlo přestat. Omlouvám se. Jak začnu, tak nevím, kdy skončit. To jsem celá já.“ Potom, jako by nic, si sedla na místo, rozložila papíry a zvedla pohled k nic nechápajícím účastníkům jednání a zeptala se: „Tak já jsem připravena, můžeme tedy začít jednat?“

Prostě na začátek jednání všechny vyvést z jejich komfortní a běžné zóny. A to byl nyní i cíl mého pokusu o nahou kávu.

Harbych se ještě smál a říkal: „Ano, tak se na ni musí! Jste frajer!“

Sekretářka kávu za okamžik donesla. Byla sice oblečená, ale to nakonec nevádí, možná je to tak i lepší. Přece jen nebyla nejmladší.

Harbych byl slizoun od pohledu. 165 centimetrů, 50 let, 75 kilo i s postelí. Na ruce hodinky za sto táců, na nohou boty za desítku. Oblek stál jistě taky majlant. A kolem krku švihácky uvázaný šáteček. Vypadal jako blbec. Nemám rád tyhle namachrované typy.

Na stěně za sebou měl fotografii, kde se objímal s prezidentem, a vedle toho nějaké zarámované diplomy. Snažil se dělat dojem.

„Co vás ke mně přivádí, pane Jirásku?“ zeptal se a já povídám: „Pan Gajdoš umřel. Slyšel jste o tom?“

„Ach ano, slyšel. Co se vlastně stalo? Nehoda?“